

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania J. T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 maja 2005 r.,
kasacji ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 5 października 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

W kasacji ubezpieczonego J. T. od wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 5 października 2004 r., pełnomocnik skarżącego podniósł zarzut oczywistego naruszenia art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 5, 232, 328 § 2 i 385 k.p.c., utrzymując, że w przedmiotowej sprawie istnieje zagadnienie prawne „polegające na potrzebie wyjaśnienia czy strona uzyskująca błędne informacje z organu ubezpieczeń społecznych może ponosić ujemne konsekwencje finansowe takiego działania”. Skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenia kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Teza kasacji o błędnych informacjach uzyskanych przez ubezpieczonego z organu ubezpieczeń społecznych nie poddaje się weryfikacji na gruncie art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, który dotyczy ponownego (podkreślenie SN) ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości. Tymczasem skarżący złożył tzw. pierwszorazowy wniosek o przyznanie mu emerytury w dniu 17 października 2002 r., a wcześniej korzystał z uprawnień rentowych. Ponadto Sąd Apelacyjny przyjmując, że ubezpieczony nie udowodnił, jakoby organ ubezpieczeń społecznych udzielał mu błędnych informacji, nie naruszył wskazanych proceduralnych podstaw kasacyjnych w sposób kwalifikowany jako oczywisty, tj. widoczny na pierwszy rzut oka i bez wgłębiania się w szczegóły sprawy. Brak jednoznacznych podstaw do przyjęcia, że skarżący został wprowadzony w błąd zachowaniem się organu rentowego, który nie wydał w sprawie decyzji, a skarżący nie występował przed dniem 17 października 2002 r. z formalnym i koniecznym wnioskiem o przyznanie mu prawa do emerytury (art. 116 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach), przekreśla potrzebę i możliwość wyjaśnienia postawionego w sprawie zagadnienia prawnego, które zostało oparte na nieudowodnionym założeniu, że organ rentowy dopuścił się takiego błędu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.